

16 AKCIÓNAP
a nők elleni erőszak ellen
november 25 – december 10.

EGYEZMÉNYES FELLÉPÉST A NŐK ELLENI ERŐSZAK ELLEN!

Sajtóközlemény

2011. november 25.: A nők elleni erőszakkal szembeni fellépés világnapja, a 16 Akciónap a Nők Elleni Erőszak Ellen kezdőnapja. A 16 Akciónapot 1991 óta rendezik meg világszerte a nyilvánosság figyelmének felkeltésére, az áldozatokkal való szolidaritás kifejezésére és a döntéshozókra való nyomásgyakorlásként a nők elleni erőszak minden formájának megszüntetése érdekében.

2011. november, Magyarország: a kormányban egyetlen női minisztert sem találunk, és a közjogi méltóságok között sincs nő, az Alkotmánybíróságban egy nő van. A Parlamentben alaposan keresve 8,8%-nyi nőt találunk, ezzel utolsók vagyunk az Európai Unióban. A legnagyobb cégek felsővezetői között kevesebb mint 15% a nők aránya. A nők és férfiak közötti bérkülönbség 15% a férfiak javára. A gyermekgondozási szabadságokat igénybe vevő férfiak aránya alig mérhető, a háztartásra és gyermeknevelésre fordított idejük töredéke a nőkének. A hagyományos, korlátozó nemi szerepek elfogadása még a volt szocialista országok között is kiemelkedően magas Magyarországon. Mit üzennek ezek az adatok? A nők és férfiak társadalmi egyenlőségét, egyenlő részvételi lehetőségét a politikában, gazdaságban, társadalomban, családban biztosan nem. A nők elleni diszkrimináció pedig egyszerre oka és következménye is a nők elleni erőszaknak.

2011. november, Magyarország: a partnerük vagy volt partnerük által fizikailag bántalmazott nők száma becslések szerint közel félmillió. Magyarországon minden héten legalább egy nőt gyilkol meg (volt) házastársa vagy élettársa. A tavalyi felvonulás óta legalább 44-en már csak Néma Tanúkként vonulhatnak velünk.

2011. november, Magyarország: magánemberként (például barátként, szomszédként, kollégaként), szakemberként (rendőrként, ügyészként, bíróként, családsegítőként), döntéshozóként (miniszterként, országgyűlési képviselőként) tettünk valamit a nők elleni diszkrimináció, nők elleni erőszak felszámolására? Megtettünk mindent? A magyar állam felelősségét vizsgálva mi azt válaszoljuk: nem. A jelenlegi kormány nők és férfiak társadalmi egyenlőségéért felelős egységének még a nevéből is kimaradt a valódi mandátum, s ennek az addig is elégtelen személyi és pénzügyi erőforrásai tovább csökkentek. A Nők és Férfiak Társadalmi Egyenlősége Tanácsot a kormányzati ciklus feléhez közeledve egyszer sem hívták össze. Ez egyértelmű üzenet arra nézve, hogy mennyire nem tartja fontosnak a kormányzat a nők társadalmi helyzetének javítását, a női áldozatok védelmét, a férfi előjogok 21. századi demokráciához méltó felszámolását. Azt is látjuk ebből, hogy mennyire nem kíván szakmai párbeszédet folytatni a kormány a témával foglalkozó civil szervezetekkel.

A távoltartásról szóló törvény módosítása, amely lehetővé tenné, hogy a törvény minden áldozati körnek biztosítsa a védelmet, nem történt meg. A gyermekvédelmi jogszabályok és gyakorlat nem veszik kellően tekintetbe a családon belüli erőszakos előzményeket. Ahogyan azok az eljárások sem, amik a hatóságok segítsége híján önmagukat megvédő áldozatok ellen folynak. Ugyan a nemzetközi ajánlások szerint tilalmazott, hazánkban tapasztalataink szerint a mediációt, közvetítői eljárást előszeretettel alkalmazzák a családon belüli erőszakos esetekben. A nemi erőszak büntetőjogi elismeréséhez továbbra is erőszak és súlyos fenyegetés szükséges: a magyar jogalkotó szerint nem erőszak, ha az áldozat „csak” megmondta vagy más módon jelezte, hogy nem akar szexuális kapcsolatot létesíteni, de az elkövető ennek ellenére közöskült vele. A szexuális erőszakot még mindig nemi erkölcs elleni s nem pedig a nők méltóságához és testi integritáshoz való

emberi jogát sértő bűncselekményként szabályozzák. Amennyiben a nők elleni erőszakkal kapcsolatos esetekben eljárások indulnak, ezek az áldozatokat tovább traumatizálják, mert a szakemberek felkészítése hiányos és esetleges.

A nők elleni erőszakról szóló statisztikai adatok nem hozzáférhetőek nyilvánosan, azokat minden évben külön kérni kell; a hatóságoktól kapott adatok pedig hiányosak és egymásnak ellentmondóak. A bírósági adatokból csak az derül ki, hogy hány ügyet fejeztek be, de az nem, hogy hogyan. A bíróság magának készít statisztikát, nem a nyilvánosság tájékoztatására. A rendőrségi, ügyészségi statisztikákból csak többszöri kérésre állítják elő az arra vonatkozó adatokat, hogy a nők elleni erőszak cselekményeket kik követték el, hány eljárás indult, mennyit és hogyan fejeztek be. A hatóságok szinte takargatják ezeket az adatokat. Miért nem tudhatja bármely állampolgár, hogy hány nőt öl meg a partnere egy évben? Miért nem tudhatja meg bárki, hogy hány nő zaklatásának a kivizsgálását utasítja el a nyomozó hatóság évente? Miért nem nézhet utána bárki, hogy hány esetben kap a nemi erőszak, párkapcsolati erőszak, gyerek elleni szexuális erőszak elkövetője felfüggesztett szabadságvesztést, hogy aztán visszamenjen az áldozatához és újra megverje, megerősokolja? Miért nem tudhatja meg bárki, hogy mit tesz a kormány a nők és férfiak társadalmi egyenlőtlenségének csökkentése és a nők elleni erőszak visszaszorítása érdekében? Mert kiderülne, hogy nem tesz semmit? Miért nem tudhatja meg bárki, hogy mit tesznek a hatóságok a nők és gyermekeik védelmében? Mert kiderülne, hogy cserbenhagyják őket, feláldozzák őket a patriarchátus oltárán?

Magyarországon sem a jogi szabályozás, sem a gyakorlat nem szolgálja kellőképpen az elkövetők felelősségre vonását és az áldozatok biztonságát, védelmét és támogatását. Az ENSZ nők elleni diszkriminációval foglalkozó CEDAW Bizottsága által a magyar államnak tett ajánlások és a női jogokkal foglalkozó civil szervezetek javaslatai továbbra is papíron maradnak. A Nők és Férfiak Társadalmi Egyenlőségét Elősegítő Nemzeti Stratégia végrehajtása késlekedik, ha egyáltalán dolgoznak rajta. A kormányzat az idén megszüntetett 40, a bántalmazottak számára fenntartott krízisférőhelyet a korábbi 80-ból. A 40 férőhely 960-nal kevesebb, mint amennyinek az Európa Tanács ajánlása szerint Magyarországon rendelkezésre kellene állnia. A kormányzat a 40 hely megszüntetése után egy 8 millió forint összegű pályázatot írt ki új krízisférőhelyek létrehozására. Ennyi ráfordítást látunk egy olyan jelenséggel szembeni fellépésre, amelynek kezeletlensége évente 120 milliárd forintba kerül az adófizetőknek. Nem programokat indít a kormányzat a nők elleni erőszak áldozatainak védelmére, a hatóságok, az egészségügyi dolgozók és a pedagógusok képzésére, a fiatalok egyenlőségre nevelésére, a munkahelyek által tehető lépések népszerűsítésére, a fizetési különbségek csökkentésére, az erőszak táptalajainak felszámolására. Inkább kifizeteti az adófizetőkkel a 120 milliárdot évente. És mi, adófizetők fizetünk.

2011. november, Magyarország: Innen a Néma tanúk mellől üzenjük a felelős döntéshozóknak, hogy eddig nem tapasztalt elkötelezettségüket a nők elleni erőszakkal szembeni fellépésre most konkrét módon mégis bizonyíthatják. Az Európa Tanács Miniszteri Bizottsága 2011 áprilisában fogadta el a nők elleni erőszakkal szembeni fellépést célzó történelmi jelentőségű egyezményét. Magyarország az elfogadáskor éppen az EU soros elnökségi tisztét töltötte be, de az Egyezményt nem írta alá sem az elnökség alatt – igen rossz példát mutatva ezzel –, sem azóta. Mi ezért ezt üzenjük: Magyarország haladéktalanul csatlakozzon az Egyezményhez, írja alá és ratifikálja azt. **Egyezményes fellépést most!**

NANE Egyesület – Patent Egyesület – Magyar Női Érdekérvényesítő Szövetség – Magyarországi Női Alapítvány (MONA)

Sajtókapcsolat:
Szabó Gabriella
szabo.gabi@nane.hu
Mobil: 06 30 248-5842

